

Katolikusok és nincs gyermekük

A meddőség minden pár számára fájdalmas, de katolikusok számára különös nehézségekkel jár. Rejtett küzdelmük fő területeit ismerte tudatosabban fogadhatják el szenvedésüket, környezetük pedig érzékenyebben segítheti őket.

Katolikus körökben sok szó esik a természetes családtervezésről és arról, hogyan lehet elkerülni a nemkívánt várandósságot. Közben azonban gyakran megfélekedünk azoknak a testvéreinknek a küzdelméről, akiknél nem jön a várva várt gyermek. Íme e rejtett küzdelem fő területei:

Kísértés, hogy meg nem engedett módszerekhez folyamodjanak

A mai embernek a meddőség azonnal a lombikbébi-programot juttatja eszébe. Bár az eljárás nem mindig sikeres, s ha igen, általában nagyon drága, az emberek általában kellően hatékony megoldásnak tartják, hogy megfogadjon az áhított magzat. Ez nagy kísértés a gyermektelen keresztény számára, még ha elvben érti és elfogadja is a mesterséges megtermékenyítésre vonatkozó egyházi tanítást. „Sohasem mennék lombikra, de amikor mások elmennek, és pár hónap múlva már újszülöttköszöntő bulit tervezgetnek, az bizony fájdalmasabb, mintha megütnének” – vallja egy asszony. Mindehhez óriási nyomás társulhat olyan családtagok részéről, akik nem értik az egyház tanítását, és úgy gondolják, a lombikprogram fogja őket unokához vagy kis unokahúghoz, unokaöcshöz juttatni.

Magányosság

A gyermektelen katolikusok a közösség szempontjából valamiféle „senkiföldjén” élnek. Mindennapi életük egészen más, mint a gyermekeket nevelőké, akiknek sokszor annyi a tennivalójuk, hogy még összejönni is nehéz velük. Ha találnak is hozzájuk hasonlóan gyermektelen keresztényeket, szinte elkerülhetetlenek a mesterséges megtermékenyítési módszerekkel kapcsolatos nézetkülönbségek, konfliktusok. Nehézséget okozhat a párok közötti korkülönbség is. „Leginkább olyan katolikusokkal tudnánk elképzelni a közösséget, akiknek szintén nem lehet gyermekük, de hűségesek az egyház tanításához; ilyen pedig nagyon kevés van, és azok is messze.”

Gyanúsítgatások

A gyermektelen – vagy csak egy-két gyermeket nevelő – katolikusokat olykor meggyanúsítják, hogy mesterséges fogamzásgátlással élnek vagy valamilyen módon nem nyitottak az életre. Ez különösen fájdalmas azoknak, akik komoly áldozatokat hoznak, hogy hűségesek maradhassanak az egyház tanításához. Vagy az olyan feltételezések, hogy ha igazán akarnának gyereket, örökbefogadnának – miközben anyagi vagy törvényi akadály, de más nyomás ok is indokolhatja, hogy nem ezt az utat választják. „Ott van a levegőben, hogy ha valaki nem megy lombikra, biztosan nem is akar annyira gyereket, mint XY, akinek hatodszori nekifutásra sikerült a lombikbaba; hiszen ha igazán akarná, mindent megtenne, hogy a karjaiban tarthasson egy csöppséget...”

Irigység és lelki küzdelmek

A katolikus egyház az élet kultúráját hirdeti és áldásnak tekinti a gyermeket; annak azonban, akinek nem lehet gyermeke, bizony nagyon nehéz lehet a sok babanéző, keresztelői összejövetel és születésnap köszöntés közepette. „Amikor az addig gyermektelen, hívő barátnőnk egyike-másika várandós lesz, az ember önkéntelenül is arra gondol, hogy őket megajándékozta az Isten” – s ilyenkor úgy érzi, vele nem törődnek, az ő imái nem találnak

meghallgatásra, csak másokéi. Irigység és elkeseredés keríti hatalmába, s e feltörő érzelmekkel ismételten meg kell küzdenie.

Segítség hiánya

Számos gyermektelen katolikus házaspár panaszolja, hogy nem kap kellő segítséget a plébániától vagy az egyházmegyétől. „A NaPro technológia nagy áldás a meddőséggel küzdő katolikusok számára, mégsem eléggé ismert. A katolikus közösség az egész kérdéshez nem áll eléggé segítőkészen. A meddőség keresztjével alig foglalkozik katolikus irodalom; ha nagy ritkán kezembe akad egy-egy ilyen témájú tájékoztató, általában csak a meg nem engedett módszereket sorolja fel, amelyekről legtöbben úgyis tudjuk, hogy erkölcsileg elfogadhatatlan. Nem kioktatásra van szükségünk, hanem szeretetre, segítségre, lelki útmutatásra. Mit tegyünk? Merre induljunk innen? Hogyan szolgáljuk Istent a lehető legjobban, hogyan élhetünk „termékeny” életet, miközben ezt a keresztet hordozzuk, és nem tudjuk, megszabadulunk-e tőle valaha?”

A fenti vallomások több érintettől származnak; köszönet illeti őket. Őszinteségük arra indít, hogy konkrét segítségnyújtással és imával segítsük azokat a testvéreinket, akik a halál kultúrájában ilyen különleges küzdelmet vívnak az életért.

Forrás: Magyar Kurír